

516

**ROZSTRZYGNIĘCIE NADZORCZE
WOJEWODY PODKARPACKIEGO**

P.II. 4131.2.19.2011
z dnia 1 marca 2011 r.

Na podstawie art. 85, 86 i 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990r. o samorządzie gminnym (tj. Dz. U. z 2001r., Nr 142 poz. 1591 z późn. zm.) w związku z art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003 r. Nr 80 poz. 717 z późn. zm.).

STWIERDZAM NIEWAŻNOŚĆ

uchwały Nr IV/14/2011 Rady Gminy w Sanoku z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego „Pisarowce 7” w gminie Sanok.

Uzasadnienie

Przedmiotową uchwałą Rada Gminy w Sanoku uchwaliła Miejscowy Plan Zagospodarowania Przestrzennego „Pisarowce 7” w gminie Sanok. W procedurze uchwalania miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego rada gminy musi kierować się zasadami sporządzania planu miejscowego, określonymi w ustawie z dnia 27 marca 2003r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. z 2003r. Nr 80, poz. 717 ze zm.) oraz w Rozporządzeniu Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego (Dz. U. Nr 164, poz. 1587). Naruszenie zasad sporządzania planu lub istotne naruszenie trybu ich sporządzania, powoduje nieważność uchwały rady gminy w całości lub części zgodnie z brzmieniem art. 28 ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z kolei rozporządzenie cyt. wyżej w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego określa wymogi dotyczące stosowania standardów przy zapisywaniu ustaleń projektu planu odnoszących się do części tekstowej planu jak i graficznej.

Zgodnie z art. 20 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80, poz. 717 z późn. zm.) plan miejscowy jest uchwalany po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego. Wynika stąd, że obiektywny brak takiej zgodności oznacza nie tylko błędne jej stwierdzenie, ale również i to, że sama uchwała o miejscowym planie zagospodarowania przestrzennego narusza prawo w sposób istotny. Potwierdzenie tej tezy znajduje się w art. 28 cyt. ustawy, w którym ustalono, że naruszenie zasad sporządzania prawa miejscowego powoduje nieważność uchwały w całości lub w części (wyrok WSA z 6 czerwca 2008 r., II S.A./Kr 1049/07).

Organ nadzoru zauważa brak zgodności ustaleń przyjętych w uchwalonym Miejscowym Planie Zagospodarowania Przestrzennego „Pisarowce 7” z ustaleniami obowiązującego Studium uwarunkowań i kierunków zagospodarowania przestrzennego Gminy Sanok, co narusza w/w art. 20 ust. 1 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym. Z przedłożonej dokumentacji prac planistycznych wynika, iż projekt zmiany studium w zakresie doprowadzenia do zgodności ustaleń przyjętych w uchwalonym planie został opracowany oraz że została przeprowadzona procedura wymagana przepisami ustawy o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym, natomiast nie została podjęta uchwała uchwalająca zmianę studium w przedmiotowym zakresie. Uchwalenie tej zmiany winno nastąpić przed podjęciem uchwały w sprawie uchwalenia zmiany planu, gdyż stosownie do ww. art. 20 ust. 1 plan miejscowy uchwała rada gminy po stwierdzeniu jego zgodności z ustaleniami studium. Z dokumentów planistycznych wynika, że uchwała w przedmiocie uchwalenia Czwartej Zmiany Studium i Kierunków Zagospodarowania Przestrzennego Gminy Sanok została podjęta po uchwale w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania Przestrzennego „Pisarowce 7” w gminie Sanok.

Zgodnie z § 4 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Infrastruktury z dnia 26 sierpnia 2003r. w sprawie wymaganego zakresu projektu miejscowego planu zagospodarowania przestrzennego miejscowy plan zagospodarowania przestrzennego powinien zawierać ustalenia dotyczące przeznaczenia terenów, które powinny zawierać określenie przeznaczenia poszczególnych terenów lub zasad ich zagospodarowania a także symbol literowy i numer wyróżniający go spośród innych terenów.

Niewłaściwie dopuszczono w treści planu lokalizację kolumbarium w ramach terenów zieleni urządzonej oznaczonych symbolem ZP, gdyż jest to budowla cementarna. Lokalizacja takiego obiektu powinna być lokalizowana w ramach terenu cmentarza; zgodnie z § 8 Rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 7 grudnia 2001 r. w sprawie postępowania ze zwłokami i szczątkami ludzkimi (Dz.U.2001.153.1783), postępowanie ze spoielonymi zwłokami jest analogiczne jak w przypadku postępowania ze zwłokami, a szczątki te chowa się w miejscach wskazanych przez zarząd cmentarza; równocześnie zauważam, iż brak jest ustaleń odnośnie parametrów i wskaźników kształtowania budowli kolumbarium, co nie zapewnia zachowania zasad zachowania ładu przestrzennego.

Zdaniem organu nadzoru ustalenia zawarte w treści § 11 ust. 2 pkt 3 planu są nieprawidłowe, gdyż dopuszczają wiele funkcji, niezgodnych

z podstawowym przeznaczeniem terenu R, co narusza art. 2 ustawy z dnia 3 lutego 1995 r. o ochronie gruntów rolnych i leśnych (Dz.U.04.121.1266) i § 4 pkt 1 w/w/ Rozporządzenia Ministra Infrastruktury.

Nieprawidłowo wyznaczono przeznaczenie terenu pod cmentarz rzymsko-katolicki, co narusza art. 15 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym (Dz. U. Nr 80 z 2003 r. poz. 717), gdyż rada gminy nie ma kompetencji do określania w planie miejscowym rodzaju podmiotu, który będzie realizował ustalenia planu lub będzie właścicielem terenu.

Mając powyższe na uwadze należy uznać, że Rada Gminy w Sanoku podejmując uchwałę Nr IV/14/2011 z dnia 21 stycznia 2011 r. w sprawie uchwalenia Miejscowego Planu Zagospodarowania

Przestrzennego „Pisarowce 7” w gminie Sanok w sposób rażący naruszyła prawo, dlatego też stosownie do art. 28 ustawy z dnia 27 marca 2003 r. o planowaniu i zagospodarowaniu przestrzennym należało stwierdzić jej nieważność.

Na rozstrzygnięcie nadzorcze służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Rzeszowie ul Kraszewskiego 4 A za pośrednictwem Wojewody Podkarpackiego w terminie 30 dnia od daty jego otrzymania.

Z up. WOJEWODY PODKARPACKIEGO

**Janusz Olech
DYREKTOR GENERALNY URZĘDU**

517

**INFORMACJA
PREZESA URZĘDU REGULACJI ENERGETYKI
z dnia 25 lutego 2011 r.**

**o decyzji Prezesa Urzędu Regulacji Energetyki odmawiającej
zmiany taryfy dla ciepła przedsiębiorstwa energetycznego:
Zespół Zarządców Nieruchomości WAM Sp. z o.o. z siedzibą w Warszawie**

W dniu 16 lutego 2011 r. decyzją Nr OKR-4210-74(7)/2010/2011/13859/IIA/MG Prezes Urzędu Regulacji Energetyki, na podstawie art. 155 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 z późn. zm.) oraz w związku z art. 47 ust. 1 i 2, art. 30 ust. 1 ustawy z dnia 10 kwietnia 1997 r. - Prawo energetyczne (Dz. U. z 2006 r. Nr 89, poz. 625 z późn. zm.) odmówił dokonania zmiany decyzji z dnia 25 października 2010 r. znak: OKR-4210-10(26)/2010/13859/II/MG zatwierdzającej ustaloną przez Przedsiębiorstwo taryfę dla ciepła.

Uzasadnienie

Na wniosek Przedsiębiorstwa energetycznego, na podstawie art. 61 § 1 Kpa w związku z art. 155 Kpa, art. 47 ust. 1 i 2 ustawy – Prawo energetyczne oraz § 28 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 17 września 2010 r. w sprawie szczegółowych zasad kształtowania i kalkulacji taryf oraz rozliczeń z tytułu zaopatrzenia w ciepło (Dz. U. z 2010 r. Nr 194, poz. 1291) – zwanego w dalszej części niniejszej decyzji „rozporządzeniem taryfowym, dnia 8 grudnia 2010 r. zostało wszczęte postępowanie administracyjne w sprawie zmiany decyzji znak: OKR-4210-10(26)/2010/13859/II/MG z dnia 25 października 2010 r., zatwierdzającej II taryfę dla ciepła. Przedsiębiorstwo energetyczne wniosło o zmianę ww. taryfy pismem z dnia 3 grudnia 2010 r., znak OEC-ZAT-611-3-45/10 w zakresie wysokości stawek opłat „(...) w części dotyczącej źródeł ciepła zlokalizowanych w województwie

podkarpackim w miejscowościach: Nisko, Jarosław ul. 3 Maja”. Wniosek swój Przedsiębiorstwo uzasadniło tym, że „zostały zawarte nowe umowy na dzierżawę urządzeń ciepłowniczych podlegających koncesji na dostawę ciepła”, co z kolei przekłada się bezpośrednio na wzrost kosztów amortyzacji tych urządzeń, a w ślad za tym – wzrost kosztów wykonywania działalności ciepłowniczej. Ponadto Przedsiębiorstwo podało, że „podstawą wystąpienia z wnioskiem o korektę taryfy była nieprzewidziana zmiana warunków wykonywania działalności gospodarczej, polegająca na ponoszeniu zwiększających kosztów wynikających z umowy dzierżawy”.

Jak wskazuje przepis § 28 rozporządzenia taryfowego, przesłanką umożliwiającą zmianę zatwierdzonej taryfy jest wystąpienie „istotnej, nieprzewidzianej zmiany warunków wykonywania przez przedsiębiorstwo energetyczne działalności gospodarczej”, a modyfikacja treści taryfy może nastąpić po dokonaniu analizy i oceny skutków ekonomicznych tych zmian. Ponieważ w przedmiotowej sprawie, zarówno w toku postępowania o zatwierdzenie taryfy, której zmiany obecnie Przedsiębiorstwo się domaga, jak również bezpośrednio kilka dni przed wydaniem przez Prezesa URE decyzji w tej sprawie Przedsiębiorstwo miało wiedzę – najpierw o planowanej, a później o dokonanej – zmianie wysokości czynszu dzierżawnego, a zatem winne było uwzględnić tę zmianę już na etapie postępowania w sprawie zatwierdzenia II taryfy dla ciepła. Mając na uwadze